

2

Ruben Baeckelandt en Greet Nelissen**Oostenrijk**

“In België heb je altijd ‘ruis’, hier hoor je alleen de stilte”

Greet Nelissen en Ruben Baekelandt uit Ieper/Kuurne werden eind 2006 de eigenaars van Gasthof Fernsicht in Karinthië, Oostenrijk. Samen met de kindjes Odile en Piena wonen ze er in Himmelberg, op zo'n 1.200 meter hoogte, te midden van alle rust.

Ruben en Greet leerden elkaar kennen tijdens het Gentse studentenleven. Ze hadden al enkele jaren werkervaring op de teller - zij werkte bij Vlerick Alumni en bij Polé Polé, hij onder andere bij Katoennatie - toen ze in september 2006 hun oog lieten vallen op een pension in Himmelberg, Oostenrijk. Amper drie maanden lag de sleutel van 'Fernsicht' al in de palm van hun hand.

Konden jullie meteen jullie intrek nemen en het pension op gang trekken?

Greet Nelissen: “Nee, we hebben het gebouw, dat sinds oktober 2005 leeg stond, eerst nog gerenoveerd. Er kwam bijvoorbeeld nieuwe verwarming en nieuw sanitair. De buiten-

kant bleef min of meer hetzelfde. Op 1 juli 2007 ging het vernieuwde 'Fernsicht' - letterlijk 'ver-zicht' officieel open.”

Jullie wonen er bijna sprookjesachtig, hoog in de bergen. Maar kan het er dan ook niet erg eenzaam zijn, soms? Of zijn er amper nog momenten zonder gasten?

“We vinden het net leuk om zo dicht met de natuur te leven. Seizoenen worden echt meegemaakt, alhoewel we soms denken dat de natuur wat tilt slaat. Eind april lag er nog 30 centimeter sneeuw in de tuin. Onze buurvrouw van meer dan 75 had dat zo laat op het jaar nog nooit meegeemaakt.”

“We genieten van onze gasten,

maar we genieten evenzeer van de stilte en de kracht en macht van de natuur. Het valt ons telkens weer op als we terug in België zijn: daar hangt altijd een soort 'ruis'. Als onze gasten toekomen, merken ze direct op hoe stil het hier is. Enkel in de winter, voor de start van het echte winterseizoen, kan het soms wat eenzaam zijn.”

En de sneeuwschep, die staat dan altijd dicht in de buurt?

“Als het aan het 'dumpen' is, kun je inderdaad maar beter de schop in aanslag hebben, zodat je je sneeuwpaadjes niet telkens moet herscheppen. Twee keer al raakten we volledig ondergesneeuwd. De lokale boer, die instaat voor het ruimen van de straat, rijdt pas uit als er 10 centimeter sneeuw ligt. De geknakte elektriciteitskabels en omgevallen bomen worden dan zo snel mogelijk hersteld en opgeruimd, maar na twee dagen is dat al gebeurd.”

Het was vooral Ruben die verliefd was op Oostenrijk, door er zo veel vakanties door te brengen, samen met zijn ouders. Hebben ze het

“Als het aan het ‘dumpen’ is, kan je maar beter de sneeuwschop bij de hand houden.”

zich nog beklaagd, dat hij zo de smaak te pakken kreeg en er bleef plakken, ver weg van hen?

“Nee hoor, ze geven ons groot gelijk dat we de drukte van België ingeruild hebben. Ze komen zelf heel vaak op vakantie naar Oostenrijk en zien dat we het hier goed hebben. En wat is ver weg? We zitten in Europa, met de auto sta je hier op twaalf uurtjes,

met het vliegtuig zijn we in zes uur bij elkaar.”

Spreekt Odile en Piena Nederlands, of zijn ze vooral in het Duits bezig?

“Onze kindjes spreken beide talen eigenlijk even goed. We hebben het voordeel dat ze veel Nederlandstalige vriendjes op bezoek krijgen, maar ik heb hen telkens naar de Duitse kindertelevisie laten kijken. Hun Duitse taal van in de Kindergarten is dan ook vlekkeloos Kärntnerisch. En aangezien de kindjes de eerste drie jaren geen crèche hebben gekend, spreken ze perfect Nederlands.”

Gelijkt het Oostenrijkse onderwijsstelsel op het onze?

“Ik vind het kleuteronderwijs alvast super. Moeders kunnen hier redelijk lang thuis blijven, in tegenstelling tot Belgische mama’s die behoorlijk snel - volgens mij ook té snel - terug aan de slag moeten. Hier mogen

de kindjes vanaf hun derde naar de Kindergarten. Die van Odile en Piena bestaat uit twee groepen, waar de kindjes van 3 tot 6 jaar bij elkaar zitten, en zo elkaar ook stimuleren. Het laatste jaartje is een plichtjaar. Er zijn dan ook specifieke activiteiten voor de oudsten en de kleinsten, maar ik vind het goed dat ze samen zitten.”

“De school is ‘s middags al gedaan, dus geen uitgebluste kinderen! Die kunnen ‘s middags nog goed ravotten in de tuin. Het betekent dan wel weer dat één van de ouders of grootouders beschikbaar moet zijn - al is er ook wel in naschoolse opvang voorzien. Ik had er een goed gevoel bij toen ik mijn jongste ‘afstond’ om naar de kleuterklas te gaan. Ze was effectief rijp om haar los te laten. Bij de eerste schooldagen vond ik ze wel erg voorzichtig. In tegenstelling tot de Belgische kleuterklassen mocht ik mijn oudste niet snel achterlaten. Dat vond ik wel erg ‘pamperend’.”